XVII. évfolyam, 2. sz. Megjelenik havonta Sopron, 1930. február 15.

MISSZIÓI LAPOK

Az ág. h. ev. misszióegyesület hivatalos közlönye

Alapította: SCHOLTZ ÖDÖN esperes

Szerkeszti: BR. PODMANICZKY PÁL
egyetemi theológiai tanár

EV. THEOLOGUSOK OTTHONA
KÖNYVTÁRA
SOPRON.

A Missziói Lapok előfizetési ára 1 P a Misszióegyesület pénztárosának, Broschkó Gusztáv Adolf esperes úrnak címére küldendő, Budapest IV. Deák-tér 4.

Vitéz Tóth Alajos könyvnyomdai műintézete, Sopron. 173

Gyűjtsünk előfizetőket!

Ha minden előfizető *legalább még egy előfizetőt* gyűjt, biztosítva lesz a Missziói Lapok fennmaradása.

Ha kedves előfizetőink nem serénykednek s nem gyűjtenek előfizetőket, a Missziói Egyesület nem fogja fenntarthatni a lapot.

Ha minden előfizető legalább még két előfizetőt szerez, lehetővé tesszük, hogy a Missziói Lapok egyre több képet közölhessenek s terjedelemben is növekedhessenek.

Nem kérünk lehetetlen dolgot. Van a Missziói Lapoknak olyan barátja is, aki egymaga több mint 50 előfizetőt gyűjtött. Kövessük példáját!

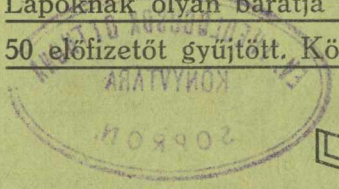

A nagytisztéletü *lelkész urak* hiveik között szíveskedjenek *előfizetőket gyűjteni!*

A nagytiszteletü *vallástanár urak* tanítványaik között szíveskedjenek *előfizetőket gyűjteni!*

XVII. évfolyam, 2. szám. Megjelenik havonta. Sopron, 1930. február 15.

MISSZIÓI LAPOK

Alapította SCHOLTZ ÖDÖN esp. Szerkeszti BR. PODMANICZKY PÁL egy. theol. tanár

A szeretet nem keresi a maga hasznát.

(I. Kor. 13 : 5.)

A gyarmatokon az a kegyetlen szokás járja, hogy bizonyos kihágások büntetéseképen egy-egy darab marhát elvesznek a bennszülöttektől. A Njassza-tó mellett lakó kondeszerecsenek között a gyarmati hatóság egy izben egész nyájra valót szedett össze s azt nyilvános árverésen eladta. Egy tehenet megvett egy Ipiana Lituganile nevű konde-szerecsen, aki nemrégiben lett keresztyénné. Szüksége volt reá, mert a tehenét elvitte a marhapestis. Nagy boldogan hajtotta hazafelé az olcsó áron szerzett tehénkét, amikor egyszerre csak szembe jön vele egy másik szerecsen. Történetesen épen az volt, akitől ezt a tehenet elvették s aki természetesen rögtön ráismert a maga állatjára. Mind a ketten tovább mentek, de mikor Ipiana hátratekintett, látta, hogy a másik haragosan, elkeseredetten néz utána s észrevette azt is, hogy a szemei megteltek könnyel. Ipiana hamarosan azzal állított be a misszionáriushoz, hogy neki vissza kell adnia a tehenet előző tulajdonosának. A misszionárius kötelességszerűen fölvilágosította, hogy ezzel nem kénytelen, mert hiszen megfizetett érte. Ipiana azonban így felelt: Hogy tarthatnám meg ezt a tehenet: láttam a testvérem szemében a könnyet, amellyel megsiratta!" S az a másik szerecsen, aki még pogány volt, ugyancsak elcsodálkozott, amikor Ipiana egy napon csakugyan visszavitte neki a tehenét. Eleinte nem is akart hinni a szemének, fülének. Azt hitte, hogy Ipiana tréfát űz vele. Ime, ez a szerecsen, aki épen csak hogy átlépte Isten országa küszöbét, megtanulta, mi a szeretet s ami fő: nem szóval, hanem tettel szeretett!

Hesse: Die Mission auf der Kanzel után.

Ha meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket . . .

Maszkepitun a Szaszkacsevan mentén lakó „feketelábú" indiánusok büszke törzsfőnöke volt. Népe között Evans Jakab, a híres misszionárius hírdette az igét. Maszkepitun megszerette ugyan Istennek ezt az áldott emberét, de az evangeliumról mit-

Maszkepitun megbocsát fia gyilkosának.

sem akart hallani. „Addig nem leszek keresztyén, amig a „feketelábú" indiánusok ellenségeinek fején van még skalp (a fejbőr, amelyet az indiánusok győzelmi jelként lekanyarítanak ellenségeik fejéről) s amig van még ló, amelyet ellophatok!" Isten kegyelme azonban végtére mégis diadalmaskodott ennek a kemény-

szívű embernek a szívén: Maszkepitun keresztyénné lett. Még pedig olyan keresztyénné, aki megtanulta a legnehezebbet is, azt, hogy megbocsásson ellenségének. S az egyik ellenség különösképen nagyot vétett Maszkepitun ellen. Mély, mély sebet ejtett apai szívén: fiát ölte meg. Maszkepitun egy napon egymagában vágtatott a végeláthatatlan prérin. Egyszerre csak a messze távolban egy lovasalakot lát föltünni, aki ép a vele ellenkező irányból egyenest mintha feléje tartana. Éles szeme már messziről ráösmer a szembejövőre s amikor ráösmer, félelmet nem ösmerő szíve megdöbben. Fiának a gyilkosa az, aki mind közelebb és közelebb jön feléje. Iszonyú harc támad Maszkepitun szívében. Ime, micsoda pompás alkalom arra, hogy éljen a jogával, teljesítse a kötelességét s rettenetes bosszút álljon fia haláláért! Igen ám, de ép előző estén hallgatta a tábortűz mellett a misszionárius igehirdetését s az arról az igéről szólt: „Ha meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket." Maszkepitun szívében irtózatos erővel küzd az igének engedelmeskedni kész keresztyén-ember és a bosszút szent jogának és kötelességének tekintő indiánus. Végre egymás elé érnek. Maszkepitun magasra emeli harci bárdját, tomahavkját, fiának gyilkosa elsáppad s biztosra veszi, hogy elérkezett halálának perce. Maszkepitun azonban nem zuhintja le a csatabárdot, hanem így szól: „Indiánus jog szerint megérdemelted volna a halált; de én megtanultam, hogy a Nagy Szellem nekem is csak akkor bocsátja meg bűneimet, ha én is megbocsátok azoknak, akik vétkeztek ellenem. Én tehát megbocsátok neked!" Az új ember győzött az ó ember fölött!

Egy újtestamentom története.

Kinában csodálatosan terjed a biblia. Még pedig nemcsak a körülbelül egy milliót számláló protestánsok között, hanem a pogányok között is. Több bibliatársulat terjeszti a bibliát ebben az óriási birodalomban s örömtől dobbanhat meg a szívünk, ha olvassuk, hogy egymaga a brit és külföldi bibliatársulat — amely különben elvből nem adja ingyen, hanem megfizetteti a bibliát — évről-évre milyen örvendetesen növekvő eredményről számolhat be 1927-ben 3,640.282 egész bibliát, újtestamentomot és bibliai részt terjeszthetett el a kinaiak között. A következő évben ez a szám hatalmasan megnövekedett, mert ebben az évben 3,951.809 volt az elterjesztett példányok száma, vagyis háromszázezerrel több, mint az előző évben! Hogy ezeknek a számoknak kellőképen tudjunk örülni, hadd álljon itt ez a történetke, amelyet a Kiangszu tartományban munkálkodó De Kone

misszionárius mond el. Néhány évvel ezelőlt 100 újtestamentomot kapott. Ennek egy részét átadta egy másik misszionáriusnak s arra kérte, hogy az újtestamentomokat csak felnőtteknek és érettebb keresztyéneknek ajándékozza. Dacára ennek a figyelmeztetésnek, egy tizéves fiú is kapott egy példányt. Hazavitte s olvasni kezdte. Hamarosan az édesatyja is érdeklődni kezdett a könyv tartalma iránt. Sőt nemsokára, Kornéliusz példáját követve, megkérte a misszionáriusokat, hogy látogassák meg s beszéljenek neki erről a csodálatos könyvről. A házban élő nagyapa eleinte semmit sem akart hallani Jézusról, mert a család addig Buddha hűséges követője volt. Harminchat házi bálványa volt a családnak s azokat mindennap száz meghajlással kellett megtisztelni. Most azonban már minden megváltozott. Senki sem

Nagyapa, apa, unoka, akik egyazon újtestamentom által ismerték meg Krisztust
Az újtestamentomot az unoka tartja kezében.

ismerne rá erre a családra. A bálványokat összetörték s az egész ház az egy igaz Isten dicséretét énekli. Nagyapa, apa és unoka jelentkeztek a keresztségre előkészítő oktatásra. Amikor a misszionárius néhány hónappal előbb a nagyapóval az „új tanítás"-ról beszélgetett, az így szólt: „Nem tudok valami sokat erről a tanításról, azt azonban tudom, hogy bünös vagyok s Jézus az én megmentőm!" Ime, egy újtestamentom, amely hozzá még csak egy gyermek kezébe került, három nemzedéknek mutatta meg az élet útját! Örülünk, hogy közölhetjük a boldog nagyapa, apa és unoka örömtől sugárzó képét. Micsoda gyönyörűséges bizonyítéka ez a kép annak, hogy Isten igéje csakugyan nem tér meg üresen, hanem cselekszi Isten akaratát (Es. 55 : 11). Ilyen esetekre gondoljunk, ha arról a sok-sok millió bibliáról olvasunk, amelyek évről-évre a pogányok kezébe jutnak s hálaadással és reménységgel fog megtelni szívünk!

Schwartz Frigyes Keresztély.

Ha megemlékeztünk Ziegenbalg Bartolomeuszról, akkor lehetetlen meg nem emlékeznünk Schwartz Frigyes Keresztélyről. Azok között a misszionáriusok között ugyanis, akik Ziegenbalg örökét, a tamul nép között való missziói munkát gondozták, továbbfejlesztették, Schwartz Frigyes Keresztély volt a legnagyobb s az ő munkássága az összekötő kapocs Ziegenbalg munkája s a lipcsei misszió mai munkája között.

Amikor Schwartz György sonnenbergi pékmester kegyesszívű felesége halálos ágyán feküdt s nehéz szívvel, de Isten kegyelmes gondviselésében bizakodva elbucsúzott nyolcéves leánykájától és ötéves fiacskájától, férjével ünnepélyesen megígértette, hogy fiacskáját, akit még születése napján fölajánlott az Úrnak, hogy egykor az ő szolgája legyen, kellőképen iskoláztatja s így lehetővé teszi, hogy az, ha ez Isten akaratának bizonyul, csakugyan Isten szolgájává lehessen. S a megözvegyedett édesapa hűségesen megtartotta ígéretét. 1746-ban a fiatal Schwartz Frigyes Keresztélyt mint huszéves ifjút a hallei egyetemen találjuk. Nemcsak az alsóbb iskolákat járta ekkorra végig becsülettel, hanem kijárta a nyomorúság nagyon üdvös iskoláját is, mert szükös viszonyok között élő édesapja, amióta idegenben tanult, alig tudta segélyezni. De áldására lett a nagy nyomorúság, megösmerte azt az Istent, aki megpróbál ugyan bennünket, de szent Fia, az emberré lett, keresztrefeszített, feltámadott Jézus Krisztus által üdvösséget szerzett nekünk. Halléba is az vonzotta, hogy tudta, ott még a nagy Francke Ágost Hermann emléke él és az ő szellemében nevelik az ifjúságot. Hamarosan be is került a Francke-féle intézetekbe, ahol szegény diákok szállást és élelmezést kaptak annak fejében, hogy résztvettek a tanítás munkájában. Harmadik évét töltötte Halléban — tanulmányait is elvégezte időközben, — amikor egyszerre csak két helyről is kapott hívást Isten országa szőlejébe. Egy szászországi gyülekezet lelkipásztorául hívta, a tamulmisszió Kopenhágában székelő vezetősége pedig megkérdezte, nem menne-e ki a tamulok közé misszionáriusnak. Schwartz egy ideig tétovázott. Méltatlannak vélte magát a misszionárius fönséges tisztségére. Végül is azonban sok buzgó, Isten akaratát kereső imádság után az Indiába, a misszióba hívó szónak engedett. 1750-ben érkezett meg Trankebárba, ahol a nagy úttörő misszionárius Ziegenbalg Bartolomeusz munkálkodott.

A tamul keresztyének száma akkorra már vagy ötezerre

szaporodott föl. Egy harmaduk Trankebárban lakott, a többiek szerteszét Trankebár körül, egy tekintélyes részük a Trankebárral szomszédos Tandzsaur fejedelemségben. Schwartz már Halléban tanult valamelyest tamulul, igy tehát hamarosan megkezdhette misszionáriusi munkáját. Szívós szorgalmával elérte, hogy partraszállása után három hónapra, 1750 első adventi vasárnapján megtarthatta első tamul predikációját. Textusa az Úr Jézus gyönyörü szava volt: „Jőjjetek én hozzám mindnyájan, kik megfáradtatok és megterheltettetek és én megnyugosztlak titeket!" Ettől fogva 12 évig Trankebárban munkálkodott s azon volt, hogy mentől több megfáradt és megterhelt lélek meghallja az Úr Jézushoz hívó szót. S mivel ezt a munkáját hűségesen végezte, Isten többre hívta el. 1759-ben alkalma nyilt arra, hogy ellátogasson a tandzsauri fejedelemség székvárosába. Nagy dolog volt ez. A tandzsauri rádzsák addig nem engedték meg, hogy misszionárius átlépje határukat. Az ott lakó keresztyéneket, akik különben is elég sokszor megtapasztalhatták, hogy a felsőbbség nem jó szemmel nézi őket, egy Rajanaiken nevű kegyes altiszt gondozta. Most azonban egy a rádzsa szolgálatában álló német mérnök kieszközölte, hogy Schwartz misszionárius átjöhessen a szomszédból és megkeresztelhesse gyermekét és családjának kioszthassa az úrvacsorát. Három év mulva Schwartz megismételhette látogatását s ez alkalommal ellátogathatott a szomszédos Tricsinopoliba is, amely az indiai pogányságnak egyik fellegvára, mert ott épült az egyik indiai istennek, a híres-neves Sivának temploma. A város különben is Dél-Indiának egyik legjelentékenyebb városa volt, mert lakossága 100.000 főre rúgott.

Amikor Schwartz megérkezett Tricsinopoli városába, nem is sejtette, hogy ott vár reá életének tulajdonképeni munkája. Eredetileg azért látogatott el oda, mert a helyőrség angol tisztikara — az ott uralkodó indiai rádzsa kérésére angol katonaság állomásozott ottan — megkérte, hogy tartson nekik istentiszteletet, mert már évek óta nem hallották Isten igéje hirdetését. Schwartz szívesen teljesítette kérésüket. Néhány napot akart csak ott tölteni, de újabb meg újabb alkalmak nyiltak előtte s igy folyton meg kellett hosszabbítania ott-tartózkodását. Az angol helyőrség legénysége szánandó lelki és erkölcsi állapotban volt. Mindenféle fajta bűn felburjánzott közte s már a tisztek is tehetetlenül állottak züllöttségükkel szemben. Az ige azonban, amelyet Schwartz hirdetett, csakhamar csodákat művelt. A káromkodó, iszákos, kicsapongó katonák megcsöndesedtek. Nemcsak szívesen látogatták Schwartz istentiszteleteit, ha-

nem hétközben is összejöttek, hogy imádkozzanak, Isten igéjét hallgassák, sőt zsoldjukból szívesen adakoztak is a missziói munka javára. Végül is az lett az eleinte rövid időre szabott tricsinopolii tartózkodás vége, hogy Schwartz az angol helyőrség annak rendje módja szerint kinevezett lelkésze lett. Ez nem ment valami könnyen. A rádzsa, aki a hamis prófétának, Mohammednek volt a követője, hallani sem akart arról, hogy Tricsinopoliban keresztyén templom épüljön. Azonban sem Schwartz, sem az angol helyőrség nem nyugodott. A katonaság addig adakozott, míg végre együtt volt a templom építéséhez szükséges összeg, a rádzsának engednie kellett s Tricsinopoli sok, nem az igaz Isten tiszteletére épült temploma közül nemsokára kiemelkedett az a templom, amelynek tornyát kereszt ékesítette s amelyben Istennek a Krisztusban hozzánk leszállott szeretetéről szólt az ige.

(Folytatása következik.)

Zeinab, a sivatag gyermeke.

Perzselőn tüzött rá a nap a Nilustól keletre elterülő sivatag sárga homokjára. Hosszú csapat egypúpú teve imbolygott súlyosan megterhelten tova. Egy részükön szennyes-fehér kendőkbe burkolt sötétbarna asszonyok és gyerekek ültek, más részükre a holmija volt föltornyozva az utasoknak: sátrak, edények, élelmiszerek s más efféle. A tevék mellett lovagoltak a férfiak finomlábú, fürge arab lovakon. Arányos, szép alakok voltak a sivatagnak ezek a fiai s legnagyobbrészt szabályos metszésü, megnyerő arcúak. Vörös turbán volt merészen magas homlokuk köré csavarva, az alól omlott hátra dús göndör hajuk. Valamennyien föl voltak fegyverkezve. Övükön ott viselték veszedelmes éles szablyájukat, lándzsájukat és tőrjüket s bal felsőkarjukra éles kés volt kötve bőrtokban.

Igy lovagoltak tova a sivatag izzó homokján. Ha a tevék egyszer-egyszer meglankadtak, hajcsáraik menten ott termettek s nyelvcsettegetéssel s hangos „jallah, jallah!" kiáltással hajszolták őket előre. Az izzó, pörkölő napon nyugtalanná váltak a tevék hátán barna sátrakba zárt gyermekek és sírva fakadtak a szomjuságtól. Erre egyik-másik bisari asszony kibontotta a kecskebőrtőmlőt, amelyben a vizüket tartották s megitatott egy-egy nyöszörgő apróságot, hogy szomjan ne vesszen.

A tevék sorát sörű porfelhő követte. A juh-, kecskenyáj és szamárcsorda verte, melyet a karaván magával vitt. Szegény

állatok keservesen vergődtek előre, mivel a lábuk mélyen belesüppedt a puha homokba. A tevék ellenben biztosan lépkedtek, mert a talpukat természettől széles szivacsszerü párna borítja, amely megóvja őket a homokba való besüppedéstől.

Az egyik tevén egy Fatme nevü középkorú bisari asszony ült hosszú szennyes-fehér gyapjúkendőjébe burkolódzva. Fekete göndör haja, amelyet mindössze egyszer-kétszer fésültetett meg évente, számtalan, jóformán spárgavékonyságú kis copfocskába volt fonva s ezek olyan vastagon be voltak faggyúval kenve, hogy alighanem nyílegyenesen égnek álltak volna a feje tetején, ha a végükre nem lett volna egy-egy tarkára festett agyag-golyóbis nehezék gyanánt odaerősítve. Ha mozdított egyet a fején, összeütődtek az agyaggolyócskák, olyanforma hangot adva, mint amikor nálunk apró jégszemek esnek a földre.

A bisari asszony ölében egy körülbelül tízesztendős csinos kis leány aludt. Ugyanolyan barna volt a bőre, mint az édesanyjának. S mivel a sivatag közepén született egy kis oázisban pálmafák árnyékában, nem tudott semmi egyébről, nem látott semmi egyebet világ életében, minthogy az ember teveháton utazik, amíg legelőt nem talál a nyájai számára s ha azt lelegelik, útra kerekedik új legelőt keresni.

Már három napja vándoroltak, s még mindig nem akadtak oázisra. A tevék, amelyek olyan kevéssel beérik, néhány tüskés mimóza-ággal verték el az éhségük nagyját a beláthatatlan pusztaságban. Jól szemmel kellett őket tartani, hogy éhükben különb eleség híján a kemény sátor-gyékényeknek ne essenek neki. A tevék nyögtek, morogtak, bőgtek, hogy kifejezzék, milyen rosszul érzik magukat. De mi haszna? Az egész karaván, ember, állat szomjazott s tűrnie kellett, míg víz mutatkozik.

Pár órai újabb út után, amikor már arra kellett elkészülve lenniök, hogy még egy éjszakát töltsenek a sivatag forró homokjában, egyszerre fölkapták a fejüket az elbágyadt tevék, szaglászni kezdtek a levegőben, összehunyorították a szemüket, hátracsapták a fülüket s úgy futásnak eredtek, hogy az asszonyoknak, gyerekeknek ugyancsak bele kellett kapaszkodniok a nyeregbe, hogy le ne lóduljanak a hátukról. Fatme fölébresztette a kis leányát: „Kapaszkodjál meg jó erősen, kis Zeinab! Mindjárt forráshoz, vagy patakhoz érünk. A tevék vizet szimatolnak".

(Folyt. köv.)

Hírek.

Perzsia ugyan a hamis prófétának, Mohammednek a tanítását követi, de a nép újabban nagyon örvendetes fogékonyságot mutat az evangelium iránt. Ime, egy példa. A kiváló misszionárius, Linton püspök egy a keresztyénségre megtért mohammedánnal elmegy a bazárba. A bazár tudvalevőleg a keleti ember életének a középpontja. A misszionárius is itt férhet a legjobban hozzá a lelkekhez. Linton püspök is ezzel a célzattal ment oda. Kisérője is felszólalt és a köréje sereglő, leginkább fiatal emberekből álló csoportnak elmondta, hogy miképen találta meg a békességet Krisztusnál. Néhány évvel ezelőtt közbekiáltottak volna a mohammedánok, sőt el is hallgattatták volna, mielőtt befejezte volna bizonyságtételét. Most azonban ehelyett előlépett egy fiatal mohammedán, kezet nyujtott keresztyénné lett társának, kijelentette, hogy egyetért vele s többet is szeretne hallani az evangelium felől.

Kinában a bibliaterjesztés évről-évre csodálatosabb eredményeket ér el. A Brit és Külföldi Bibliatársulat 1927-ben 3,640.282 bibliát terjeszthetett el. Ez azt jelenti, hogy ennyit tényleg megvettek a kinaiak. Ez a társulat tudvalevőleg elvből nem *ajándékozza* a bibliát. 1928 az előző évvel szemben nagy emelkedést mutat. Az ebben az évben elterjesztett bibliák és bibliai részek száma 3,951.809, vagyis háromszázezerrel több, mint az előző évben. De buzgók is a kinaiak a bibla terjesztésében! Példa erre Hszia-Fu-Cing, aki Hupek tartományban, Hvangcsouban munkálkodik. Amikor itt urrá lettek a kommunisták, nem kaphatott raktárának kifogytával újabb bibliákat. Nem csüggedt el. A négy evangelium alapján versekbe foglalta az Ur Jézus élete történetét, ezt a régi kinai módra fába metszette s kinyomatta. Ezt terjesztette addig, amíg a kommunisták hatalma meg nem tört s újra kaphatott bibliákat és bibliai részeket.

Japánban újabban a társadalom legmagasabb rétegeiben történtek nagy föltünést keltett megtérések. Keresztyénné lett hat tagja a parlamentnek, közöttük Ehara, a parlament elnöke is. Nagy esemény volt, amikor keresztyénné lett a buddhista papok egyik legtekintélyesebbike, Rioun Kamegaja. Két bibliai vers: Máté 19 : 30 és Róma 9 : 18 érlelte meg lelkében a döntést. Megtérése után lelkész lett s most ugyanabban a városban hirdeti a Krisztust, ahol azelőtt mint buddhista pap működött.

Vallásos estélyeket rendező lelkész urak szíves figyelmébe!

A soproni Evangélikus Theologusok Otthona abban a kedvező helyzetben van, hogy a következő nagyon szép és vallásos estélyeken való bemutatásra alkalmas diapositiv sorozatokat adhatja kölcsön:

1. Jézus példázatai (Burnand világhírű rajzai).
2. Luther Márton élete (König méltán híres sorozata).
3. A Lipcsei Misszió afrikai és indiai munkája.
4. A kis káté Schäfer Rudolf rajzaiban (előkészületben).

Az előadásokhoz az előadás teljes szövegét is megkaphatja a kölcsönvevő. Hasonlóképen kölcsönözhet az Otthon könnyen szállítható vetítő gépet és villanyfényt szolgáltató akkumulátort is. Előadások tehát ott is tarthatók, ahol nincs villanyvilágítás. Előjegyzéseket elfogad Sztehló Gábor hittudománykari hallgató, Sopron, Felkelő-út, Evang. Theologusok Otthona.

Kimutatás a Magyarhoni Ág. Hitv. Evang. Misszióegyesület pénztárába 1930. január 1-től 1930. január 31-ig befolyt összegekről:

Tagdijak: Zimmermannn János alesperes, Rajka 4—, Rajkai ifjusági egylet 4.—, Harkai egyház 3.—, Harkai nőegylet 3.—, Danielisz Róbert lelkész, Harka 3.—, Kozma Gabriella leánykollegiumi tanár, Budapest 3.—, Marcsek János lelkész, Ózd 4.—, Marcsek Jánosné, Ózd 4.—, Kelló Gusztáv lelkész, Szarvas 3.—, Kiss Samu lelkész, Nagybarátfalu 3.—, Irányi Kamill lelkész, Székesfehérvár 3.—, Németh Károly esperes, misszióegyesületi e. elnök, Lébény 3.—, Pap Ferenc vallástanár, Budapest, tagdíja az 1929/30. évre 6,—, Balfi egyházközség 3,—, Balfi nőegylet 3.— pengő.

Offertóriumok: Kisterenye 3.—, Kelenföldi egyházközség 10.—, Salgótarján 13.—, Hegyeshalom 10.16, Bakonyszentlászló 1.30, Levél 16.18, Lucfalva 3.14, Bakonyszombathely 3.—, Csömör 4.08, Magyarboly 3.40, Szentgotthard 12.72, Oroszvár 8.—, Veszprém 13.85, Ágfalva 21.80, Sopronbánfalvai leányegyház 12.93, Lajoskomárom 13.10, Pesti Deák-téri német egyház 21.—, Pusztavám 8.—, Rábaszentandrás 8.91, Uraujfalu 2.—, Öskü 3.20, Izmény 2.50, Zalagalsa 1.88, Monor 10.—, Gecse 1.70, Rajka 22.42, Harka 4.80, Körmend 4.50, Ambrózfalva 1 —, Kerta 1.50, Oroszlány 1.50, Bokod 3.50, Pápa 17.46, Budapest-angyalföldi lelkészi kör 6.—, Kissomlyó 1.—, Iharosberény 2.80, Békéscsaba 34.14, Vanyola 1.04, Sur 4.42, Orosháza 10.—, Mezőtur 2.—, Nagyszénás 5.20, Csorvás 3.—, a nyiregyházi Luther Szövetség a Debreceni-uti iskolában tartott istentiszteletének offertóriuma 5.20, Sámsonháza 5.—, Homokbödöge 2.—, Pestszentlőrinc 8 —, Pécs 7.63, Mezőberényi II. ker. egyház 10.— pengő.

Adományok és perselygyűjtések: Magyaróvár 2,40, Bielka Anna Budapest 5.—, Becker Ferencné Sárszentmiklós 5.—, Dabronyi egyház 3.—, Kucsinszkyné Békéscsaba 1.—, Dr. Kneffel József ügyvéd, Tura 5.—, Grosz Mária Tura 1.—, Haniffel Sándor lelkész, Sárszentmiklós 1.—, özv. Stoll Ernőné Nyiregyháza 1.—, Vidovszky László Békéscsaba 3.60, Névtelen győri özvegy 100.—, özv. Simkó Károlyné Békéscsaba 2.—, Rajkai egyház perselyéből 20.78, Oroszvár templomperselyéből 8.22, Angyalföldi bibliakör perselygyüjtése 20.50, Marcsek János lelkész perselygyüjtése 15.—, Belák Sándor lelkész, Tokaj perselygyüjtése 7.— pengő.

Ez alkalommal is felkérem a lelkésztestvéreket, hogy ha többféle adományokat vagy tagdíjakat küldenek be, ne az utalványon részletezzék a küldött összeget, hanem levélben vagy levelezőlapon ellennyugta alakjában értesitsenek a küldeményről. Költségkimélés szempontjából külön nyugtát nem küldhetek, hanem havonként a Missziói Lapokban és az „Evangélikusok Lapjában" nyugtázom a küldött összeget. Az Ur áldó kegyelme legyen velünk! Budapest, 1930. február 1-én. Broschko G. A. pénztáros, IV. Deák-tér 4. I. 1.